

Marek 5,21-43

Když se Ježíš přeplavil v lodi opět na druhou stranu a byl ještě na břehu moře, shromáždil se k němu velký zástup. Tu přišel jeden představený synagógy, jménem Jairos, a sotva Ježíše spatřil, padl mu k nohám a úpěnlivě ho prosil: „Má dcerka umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila!“ Ježíš odešel s ním. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj. Byla tam jedna žena, která měla dvanáct let krvácení.

Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu. Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ A rázem jí přestalo krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: „Kdo se to dotkl mého šatu?“ Jeho učedníci mu řekli: „Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: ‚Kdo se mne to dotkl?‘“ On se však rozhlížel, aby našel tu, která to učinila. Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu. A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!“ Když ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagógy a řekli: „Tvá dcera zemřela; proč ještě obtěžuješ Mistra?“ Ale Ježíš nedbal na ta slova a řekl představenému synagógy: „Neboj se, jen věř!“ A nedovolil nikomu, aby šel s ním, kromě Petra, Jakuba a jeho bratra Jana. Když přišli do domu představeného synagógy, spatřil velký rozruch, pláč a kvílení. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč ten rozruch a pláč? Dítě neumřelo, ale spí.“ Oni se mu posmívali. Ale on všechny vyhnal, vzal s sebou otce dítěte, matku a ty, kdo byli s ním, a vstoupil tam, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum,“ což znamená: ‚Děvče, pravím ti, vstaň!‘ Tu děvče hned vstalo a chodilo; bylo jí dvanáct let. A zmocnil se jich úžas a zděšení. Ježíš jim přísně nařídil, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali něco k jídlu.

Umírá, pojď, vlož na ní své ruce, aby byla zachráněna a žila.

Ty, který ses za nás obětoval, za nás zemřel, jí zachraň, přiveď k životu.

Žijeme v beznaděži. Ve světě plném korupce, zlých lidí, přírodních katastrof.

Naším denním chlebem je bolest, hyzdí nás rány rozpadlých vztahů, nesplněných přání. Veškerou svou energii vynakládáme na nápravu. Zdá se, že

naše trápení nemá konce. Bolí nás, že nejsme schopni spasit svět. A zapomínáme na to, že již spasen byl.

Ve svém trápení se podobáme oné nečisté ženě. Není podstatné, jestli krvácíme na duchu nebo na těle, všichni máme nějaké rány, všichni potřebujeme pomoc. Otázka je, zda si o ni dokážeme říct. Zda dokážeme být jako ta žena.

Myslím si, že její síla je právě v tom, že ani po dvanácti letech strádání, života na okraji společnosti, nepřestala věřit v dobrý konec. Byla bláhová, když věřila, že pouhý dotyk Ježíšova pláště jí může vysvobodit z trápení? Možná.

Důležité je, že se jí dostalo pomoci, možná právě pro její bláhovou víru. Nemáme i my věřit, s ostatními nebo jim navzdory, třeba i bláhově, ale věřit. Jsme schopni přiznat si, že na něco sami nestačíme?

Tím, že někoho necháme, aby nám pomohl, mu ukazujeme své slabiny, stáváme se zranitelní. I proto je snazší být pomáhajícím, než tím komu se pomáhá.

Cožpak nás ale Bůh nezná, i s našimi slabostmi, nedokonalostmi? Neměli bychom být alespoň ve vztahu s ním otevření? Není on tím, na koho se můžeme spolehnout, o koho se můžeme plně opřít?

Víra sice hory nepřenese, ale díky ní jsou lidé schopni mnohého.

Rodič, který vidí jen kapku naděje, se nezdráhá jít za někým společensky nežádoucím, za někým, koho předchází špatná kacířská pověst, s kým by se představený synagogy rozhodně neměl stýkat.

Jairos věří, že jeho dcera může žít a nepřestává věřit, ani když mu jeho lidé oznámí, že dcera zemřela, že již nemá cenu obtěžovat mistra. Nechce se vzdát představy, že dceru je možné zachránit. Jeho malá dcerka, která právě došla před práh dospělosti, by ho měla opustit? Je jí dvanáct, dětství má za sebou, pomalu ale jistě se z ní stává žena, jsou do ní vkládány naděje, sny, ideály.

Už nemá cenu volat doktora, není světského prostředku, který by budil mrtvé. Díky víře může člověk ještě aspoň chvíli doufat, udržet se při smyslech, vydržet. Do takové situace, kdy víra je jediným východiskem, zaznívá Ježíšovo "Talitha kum" (děvče, pravím ti, vstaň).

A děvče vstává a my bychom chtěli ozářit scénu stovkami reflektorů a široko daleko volat, že se stal zázrak, že byla mrtvá a zas žije. Ale nesmíme, nesmíme zapomenout, že zázrak nebyl cíl, že tu nejde o nějakou vysokou magii.

To oč tu jde, je docela prosté, dokonalé ve své prostotě. Spolehnoutí se na Boha, odevzdání se do jeho rukou, záchrana.

Umíráme, pojd', vlož na nás své ruce, abychom byli zachráněni a žili.

Ty, který ses za nás obětoval, za nás zemřel, nás zachraňuj, přiváděj k životu věčnému.

Amen